

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 131/2012

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť E. Č. – LC t., Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. K. K., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 338/2006 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cob 164/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. Č. – LC t., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2011 doručená sťažnosť E. Č. – LC t. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou podľa petitu namieta

porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 338/2006 a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cob 164/2008.

Z obsahu sťažnosti, ako aj z obsahu spisu vyplýva, že okresným súdom bolo pod sp. zn. 11 Cb 164/2006 vedené konanie v právnej veci žalobcu V. , s. r. o., B. [od 15. augusta 2009 DCL, s. r. o., B. (ďalej len „žalobca“)], proti sťažovateľovi o zaplatenie sumy 5 932,57 € (178 724,50 Sk) s príslušenstvom. Konanie pred okresným súdom začalo doručením žaloby 18. mája 2006.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza, že „... návrh ktorý bol doručený súdu dňa 18. 05. 2006, vydal dňa 4. 7. 2006 platobný rozkaz pod spis. zn. 11 Rob 341/06-26, ktorým odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi žalovanú istinu 5.932,57 EUR spolu s príslušenstvom a nahradiť trovy konania. Proti uvedenému platobnému rozkazu podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote podaním zo dňa 30. 8. 2006 odpor, v ktorom namietal nesprávne označenie odporcu, ktorý pod takýmto obchodným menom, tak ako bol označený v návrhu na začatie konania nevykonáva podnikateľskú činnosť ako fyzická osoba podnikateľ. V tom čase pán L. Č. ako spoločník a súčasne konateľ spoločnosti pôsobil v spoločnosti LC T., spol. s r. o., čiže v uvedenom prípade pokladal za dôležité, aby sa navrhovateľ vysporiadal s pasívnou legitimáciou účastníka konania, keďže spoločnosť LC T., spol. s r. o. vykonávala svoju podnikateľskú činnosť v rovnakej oblasti ako L. Č. - LC – t., a teda nesúhlasil s vydaným platobným rozkazom.“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ poukazuje na to, že «... Okresný súd v Žiline po zrušení platobného rozkazu nariadil vo veci pojednávanie, na ktoré aj riadne predvolal všetkých účastníkov konania. Teda v danom prípade Okresný súd v Žiline správne považoval platobný rozkaz č. 11 Rob 341/06-26 zo dňa 04. 07. 2006 za zrušený. Napriek tomu, že na nariadené pojednávanie konané dňa 19. 9. 2007, Okresný súd v Žiline riadne

predvolal aj sťažovateľa, ktorý sa riadne ospravedlnil, súd konal bez jeho účasti. Tu je potrebné opakovane zdôrazniť, že pri zrušení platobného rozkazu uplatňuje zásada absolútneho kasačného princípu, teda ide o neprávoplatné a nevykonateľné rozhodnutie...

Okresný súd v Žiline na uvedenom pojednávaní aj rozhodol a to Rozsudkom zo dňa 19. 9. 2007, spis. zn. 11 Cb 338/2006 kde uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 5.932,57 EUR spolu s príslušenstvom a nahradiť navrhovateľovi trovy konania do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Proti uvedenému rozsudku podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote podaním zo dňa 30. 10. 2007 odvolanie, v ktorom sťažovateľ namietal, že dňa 15. 5. 2006 uhradil navrhovateľovi žalovanú faktúru č. 500532 v celkovej sume 19.847,00 Sk na účet navrhovateľa a poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ zaplatil pohľadávku zo žalovanej fa č. 500532, teda ešte dňa 15. 5. 2006, t. j. pred podaním návrhu na začatie konania (18. 5. 2006), a preto nárok navrhovateľa nie je v tejto časti dôvodný. Súčasne predložil súdu výpis z účtu sťažovateľ pobočka Ž., zo dňa 15. 5. 2006. Uvedenú skutočnosť nemohol v predmetnom konaní fakticky argumentovať, keďže mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Z uvedeného dôvodu bol výrok rozsudku Okresného súdu v Žiline spis. zn. 11 Cb 338/2006 v rozpore so skutkovým stavom veci a preto žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok Okresného súdu v Žiline, spis. zn. 11 Cb 338/2006.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací Uznesením zo dňa 20. 1. 2009 spis. zn. 13 Cob/164/2008 rozsudok prvostupňového súdu zo dňa 19. 9. 2007 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol: „Jednou zo základných procesných podmienok pre možnosť súdu konať vo veci, a teda i v rámci odvolacieho konania možnosť krajského súdu rozhodovať o odvolaní žalovaného je aby neexistovala vo veci prekážka veci rozsúdenej, ktorá vyplýva z ust. § 159 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého len čo sa o veci právoplatne rozhodne, nemôže sa prejednávať znova“. Ďalej uviedol „Z ust. § 174 ods. 2 O. s. p. vyplýva, že k zrušeniu platobného rozkazu v plnom rozsahu dochádza len následkom včasného podania odporu žalovaným s odôvodnením vo veci samej. Keďže podanie z 30. 8. 2006 neobsahovalo žiadne námietky, odôvodnenie vo veci samej, týkalo sa len výhrady nedostatočného označenia žalovaného v rovine jeho neúplného obchodného mena oproti zápisu v živnostenskom registri, ktorú nesprávnosť okresný súd opravil vydaním uznesenia v zmysle ust. 164 O. s. p., ktoré nadobudlo právoplatnosť.“».

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ tvrdí:

«V žiadnom prípade však nie je možné súhlasiť s odôvodnením rozhodnutia Krajského súdu v Žiline č. k. 13 Cob/164/2008, keď raz prvostupňový súd nariadi pojednávanie v predmetnej veci na základe podaného odporu a toto rozhodnutie je zrušené. Čiže platobný rozkaz je zrušený, nemá predsa odvolací súd právo rozhodovať o dôvodnosti podaného odporu. Odvolací súd môže samozrejme vyjadriť svoj právny názor avšak konštatovanie, že uvedené rozhodnutie je v danom prípade právoplatné nie je vôbec namieste. Nech už boli dôvody na zrušenie platobného rozkazu akékoľvek a tie nastali priamo zo zákona a leda keď raz toto rozhodnutie bolo zrušené, v žiadnom prípade nemôže byť právoplatné. Zdôrazňujeme skutočnosť, že sa aj pojednávalo v predmetnej veci.

Následne na to Okresný súd v Žiline Uznesením zo dňa 12. 4. 2010 spis. zn. 11 Cb 338/2006-81 odpor odporcu zo dňa 30. 8. 2006, doručený súdu dňa 31. 8. 2006, proti platobnému rozkazu Okresného súdu v Žiline č. k. 11 Rob/341/06-26 zo dňa 4. 7. 2006 odmietol a odporcu zaviazal nahradiť navrhovateľovi na účet právneho zástupcu trovy konania v sume 239,46 EUR do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Okresný súd v Žiline rozhodol podľa ods. 3 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku, „Súd uznesením odmietne odpor, ktorý bol podaný bez odôvodnenia, o týchto následkoch musí byť účastník poučený v platobnom rozkaze.“ Toto rozhodnutie prvostupňového súdu je podľa nášho názoru v príkrom rozpore s predchádzajúcim rozhodnutím Okresného súdu v Žiline o tom, že bolo nariadenie pojednávanie v zmysle § 174 ods. 2. Občianskeho súdneho poriadku.

Proti uvedenému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie podaním zo dňa 21. 4. 2010, v ktorom sťažovateľ opätovne namietal, že dňa 15. 5. 2006 uhradil sťažovateľ navrhovateľovi žalovanú faktúru č. 500532 v celosti, t. j. v sume 19.847,00 Sk na účet navrhovateľa. Opätovne poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ zaplatil uvedenú pohľadávku z fa č. 500532 ešte pred podaním návrhu na začatie konania, a preto nárok navrhovateľa nie je v tejto časti dôvodný. Uvedená skutočnosť nebola navrhovateľom v priebehu konania uvedená a ani zohľadnená prvostupňovým súdom, hoci táto skutočnosť má vplyv na nároky navrhovateľa a povinnosti sťažovateľa, napr. aj na výšku trov konania ako aj jeho nároky uplatnené v exekučnom konaní. Taktiež opätovne zdôraznil skutočnosť, že vo veci bolo Okresným súdom v Žiline nariadené pojednávanie na deň 19. 9. 2007

napriek ospravedlneniu a žiadosti o odročenie z dôvodu PN a platobný rozkaz bol zrušený ex lege.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací Uznesením zo dňa 14. 9. 2010 spis. zn. 14 Cob/174/2010 Uznesenie Okresného súdu v Žiline zo dňa 12. 4. 2010 spis. zn. 11 Cb 338/2006-81 potvrdil.»

Sumarizujúc sťažovateľ tvrdí, „že uvedený platobný rozkaz nie je právoplatné a vykonateľné rozhodnutie a predmetné konanie nebolo do dnešného dňa riadne skončené.

Uvedené procesné rozhodnutia súdu hrubo porušujú Ústavu Slovenskej republiky v druhej hlave čl. 46, resp. v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd právo na spravodlivé konanie, čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a chartu základných práv EÚ v hlave 6 článok 47.“.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne o nej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa L. Č. - LC t., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 338/2006 a v Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 13 Cob/164/2008 .

2. Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu v Žiline, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 338/2006 a Krajskému súdu v Žiline, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cob/164/2008 konal bez zbytočných prietáhov v súlade s Občianskym súdnym poriadkom.

3. Ústavný súd priznáva L. Č. - LC t., primerané finančne zadostučinenie v sume 3.000,- EUR, ktoré mu je Okresný súd v Žiline a Krajský súd v Žiline povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ústavný súd priznáva L. Č. - LC t., náhradu trov konania vo výške 499,82 EUR, ktoré mu je Okresný súd Žilina spoločne s Krajským súdom Žilina povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľov a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti,

a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

V danom prípade sťažovateľ podľa petitu namieta (len) porušenie základného práva *„na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 338/2006 a v Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 13 Cob/164/2008“*.

Sťažovateľ síce v sťažnosti poukazuje aj na porušenie iných ustanovení ústavy, resp. dohovoru (*„... Uvedené procesné rozhodnutia súdu hrubo porušujú Ústavu Slovenskej republiky v druhej hlave čl. 46, resp. v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd právo na spravodlivé konanie, čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a chartu základných práv EÚ v hlave 6 článok 47“*), tieto námietky však uvádza len v texte sťažnosti mimo petitu, čo je v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval len v rozsahu namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 338/2006 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cob/164/2008.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to predovšetkým pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred všeobecným súdom vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby príslušný všeobecný súd porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 96/02) sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade okresným a krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k porušovaniu tohto základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľov. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť

zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k takémuto zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto základných práv ďalej nepokračovalo.

V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd vyžiadal spis okresného súdu sp. zn. 11 Cb 338/2006, z ktorého vyplýva, že namietané konanie začalo 18. mája 2006 podaním žaloby, ktorou sa žalobca domáhal proti sťažovateľovi zaplata sumy 5 932,57 € (178 724,50 Sk) s príslušenstvom.

Okresný súd vydal 4. júla 2006 v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Rob 341/2006 platobný rozkaz, ktorým zaviazal sťažovateľa zaplatiť sumu požadovanú žalobcom a zaviazal ho aj na náhradu trov konania. Platobný rozkaz prevzal splnomocnenec sťažovateľa 18. augusta 2006. Sťažovateľ podal 31. augusta 2006 proti platobnému rozkazu odpor, v ktorom namietal nesprávne označenie svojho obchodného mena (L. Č. – LC – t., Ž.), pričom výrok rozhodnutia, ktorým bol zaviazaný na úhradu žalovanej pohľadávky, týmto odporom nenapadol.

Okresný súd 13. septembra 2006 v dôsledku podaného odporu previedol vec do obchodného oddelenia a pridelil jej spisovú značku 11 Cb 338/2006. Následne okresný súd vydal opravné uznesenie, ktorým vykonal opravu uvodzovacej časti platobného rozkazu tak, že správne označenie odporcu znie „L. Č. – LC – t.,“ Opravné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 25. novembra 2006.

Po zaplatení súdneho poplatku za podaný odpor (27. marec 2007) okresný súd nariadil pojednávanie na 19. september 2007. Pojednávanie sa uskutočnilo za prítomnosti právneho zástupcu žalobcu, bez účasti sťažovateľa, ktorý predvolanie na pojednávanie prevzal 23. júla 2007. Po začatí pojednávania okresný súd vydal uznesenie o vedení pojednávania tak, že bude pojednávať v neprítomnosti odporcu. Následne rozhodol vo veci samej rozsudkom, ktorým návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Rozsudok bol sťažovateľovi doručený 18. októbra 2007, ktorý proti nemu podal 30. októbra 2007 odvolanie.

Príslušný spis okresného súdu bol krajskému súdu predložený 29. apríla 2008 krajskému súdu, pričom krajský súd ako odvolací súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol uznesením sp. zn. 13 Cob 164/2008 z 20. januára 2009 tak, že rozhodnutie okresného súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie; označené uznesenie krajského súdu bolo účastníkom doručené 11. mája 2009, pričom týmto dňom nadobudlo aj právoplatnosť.

Okresný súd riadiac sa právnym názorom krajského súdu vysloveným v jeho uznesení vo veci opätovne rozhodol uznesením sp. zn. 11 Cb 338/2006 z 12. apríla 2010 tak, že odpor podaný sťažovateľom 31. augusta 2006 proti platobnému rozkazu zo 4. júla 2006 odmietol a zaviazal sťažovateľa na náhradu trov konania. Sťažovateľ proti tomuto rozhodnutiu podal 22. apríla 2010 odvolanie. Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol uznesením sp. zn. 14 Cob 174/2010 zo 14. septembra 2010 tak, že potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu o odmietnutí odporu sťažovateľa. Označené uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 4. októbra 2010. Na tomto základe bol potom v spise vyznačený dátum nadobudnutia právoplatnosti uznesenia okresného súdu sp. zn. 11 Cb 338/2006 z 12. apríla 2010 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 14 Cob 174/2010 zo 14. septembra 2010 dňom 4. októbra 2010, t. j. týmto dňom bolo sťažovateľom namietané konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 11 Cb 338/2006 právoplatne skončené.

V nadväznosti na uvedené skutočnosti bol následne (13. októbra 2010) v spise označený ako deň nadobudnutia právoplatnosti uznesenia okresného súdu vo veci samej (platobný rozkaz vydaný 4. júla 2006) 15. september 2006.

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. decembra 2011.

Zo zistení ústavného súdu z príslušného spisu okresného súdu sp. zn. 11 Cb 338/2006 vyplýva, že namietané konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 11 Cb 338/2006 bolo právoplatne skončené 4. októbra 2010 a namietané konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 13 Cb 164/2008 bolo právoplatne skončené 11. mája 2009 (jeho doručením účastníkom konania, pozn.). Z uvedeného zjavne vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (30. decembra 2011) k sťažovateľom tvrdenému porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru už nemohlo dochádzať.

Tento skutkový stav so zreteľom na petit sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zakladá v súlade s už citovanou konštantnou judikatúrou ústavného súdu dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na podporu uvedeného predbežného záveru ústavný súd považoval za potrebné zaujať postoj aj k tvrdeniu sťažovateľa, že „... uvedený platobný rozkaz nie je právoplatné a vykonateľné rozhodnutie a predmetné konanie nebolo do dnešného dňa riadne skončené.

Uvedené procesné rozhodnutia súdu hrubo porušujú Ústavu Slovenskej republiky v druhej hlave čl. 46, resp. v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd právo na spravodlivé konanie čl. 46, resp. v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd právo na spravodlivé konanie...“, a to napriek tomu, že v návrhu na rozhodnutie (petite) sa sťažovateľ vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „uvedenými procesnými rozhodnutiami súdu(ov)“ nedomáhal (pozri k tomu už uvedené).

Tvrdenie sťažovateľa o tom, že namietané konanie pred okresným súdom ešte nie je právoplatne skončené, by mohlo byť predmetom meritórneho prieskumu zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vo svojej sťažnosti ústavne relevantným spôsobom

spochybnil rozhodnutia súdu prvého stupňa (okresného súdu) a odvolacieho súdu (krajského súdu), ktoré boli v čase do doručenia jeho sťažnosti ústavnému súdu v jeho veci vydané.

Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že pod (citovaným) slovným spojením „*Uvedené procesné rozhodnutia súdu*“ mohol mať sťažovateľ na mysli predovšetkým rozhodnutia vydané v namietaných konaniach, t. j. v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 Cb 338/2006 a v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 13 Cob 164/2008, a prípadne aj v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 14 Cob 174/2010 [napriek tomu, že toto konanie krajského súdu v návrhu na rozhodnutie (petite) sťažovateľ neuvádza, pozn.]; ide o rozsudok okresného súdu č. k. 11 Cb 338/2006-51 z 19. septembra 2007, uznesenie okresného súdu č. k. 11 Cb 338/2006-81 z 12. apríla 2010, uznesenie krajského súdu sp. zn. 13 Cob 164/2008 z 20. januára 2009 a uznesenie krajského súdu sp. zn. 14 Cob 174/2010 zo 14. septembra 2010.

Ak by sťažovateľ aj v petite svojej sťažnosti výslovne namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 11 Cb 338/2006-51 z 19. septembra 2007 a jeho uznesením č. k. 11 Cb 338/2006-81 z 12. apríla 2010, musel by ústavný súd túto časť jeho sťažnosti odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci. Z čl. 127 ods. 1 ústavy totiž vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa tohto ustanovenia ústavy je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Proti obom označeným rozhodnutiam okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, čo v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ak totiž ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

V čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu (30. decembra 2011), nemohol sťažovateľ ústavne relevantným spôsobom namietať ani porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami krajského súdu sp. zn. 13 Cob 164/2008 z 20. januára 2009 a sp. zn. 14 Cob 174/2010 zo 14. septembra 2010, ktoré vytvorili právny základ pre záver o tom, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 11 Cb 338/2006 je už právoplatne skončené (čo sťažovateľ namieta).

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je totiž jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Z uvedeného vyplýva, že aj keby bol sťažovateľ v petite svojej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 30. decembra 2011 výslovne namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 13 Cob 164/2008 z 20. januára 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11. mája 2009, a tiež uznesením krajského súdu sp. zn. 14 Cob 174/2010 zo 14. septembra 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 4. októbra 2010, musel by ústavný súd túto časť jeho sťažnosti odmietnuť z dôvodu, že bola podaná oneskorene (§ 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Za daných okolností by sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, mohol ústavne relevantným spôsobom namietať porušenie svojich ústavou garantovaných práv, ku ktorému malo dôjsť postupom a rozhodnutiami okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 338/2006 a postupom a rozhodnutiami krajského súdu v konaniach

vedených pod sp. zn. 13 Cob 164/2008 a sp. zn. 14 Cob 174/2010 (a tým prípadne aj spochybníť skutočnosť, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 11 Cb 338/3006 je v príslušnom súdnom spise vedené ako právoplatne skončené, pozn.) len vtedy, ak by bol doručil svoju sťažnosť ústavnému súdu najneskôr v lehote dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia krajského súdu sp. zn. 14 Cob 174/2010 zo 14. septembra 2010.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľ odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2012